

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével szemben,

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vez. föl.

Hamisítások.

Pécs, 1899. július 21.

A kiegyezés végre-valahára tető alá jutott! — kiáltottak föl megkönnyebbülten a kormányparti ujságok, mikor a magyar törvényhozás a javaslatokat elfogadta, s ime még azok szentesítése sincsen kihirdetve, máris rémülve veszik észre, milyen rongyos az a tető, hogy nemcsak a gazdasági viszony nincsen biztosítva az osztrák gyűlölködés vihara elől, de még a hatvanhetes közjogi berendezés is szökni készül belőle.

Szell Kálmán kiegyezési javaslatának tárgyalásakor azt jósolgatta, hogy az Ausztriában uralkodó magyarelles hangulat nyugodtabb és tisztességesebb fölfogásnak fog helyet adni, mihelyt a kiegyezés bevégeztett tény lesz s ime az a fékevesztett dühöngés, melyben Ausztria valamennyi népe tetszelgett magának, mikor a magyarokról volt szó, valóságos paroxizmussá fokozódott azóta, hogy a magyar törvényhozás a kiegyezést elfogadta s annak a 14. §. alapján való életbeléptetése Ausztriában bizonyossá vált.

Kétségtelen immár, hogy az osztrák parlament nem fogja helyben hagyni a 14. §. alapján kibocsátott rendeleteket s így azok bukásával a magyar kiegyezési törvény is romba dől. Hogy pedig az osztrák kormány ki ne játszassa az alkotmányt

azzal, hogy a delegáció megválasztása után a császárpáragrafusos rendeletek tárgyalása előtt ismét szétkergeesse a parlamentet, az ellenzéki pártok erősen készülnek megobstruálni magát a delegáció-választást is, ami nélkül pedig a pragmatikus közös ügyek intézése is lehetlenné válik.

A helyzetnek ilyen válságos fordulata mellett Ausztriában is, nálunk is újabb hamisításokkal készülnek kibujni a törvényrendelete alól. Ebenhoch dr. lapja, a Linzer Volksblatt már föltalálta a módját, hogyan lehet a delegáció-választást az obstrukció esélyei alól mentesíteni s ebben a magyar Tisza-lex szolgált neki vezérfonalul. Azt mondja ugyanis az idézett lap, hogy nem kell a delegáció-választást a parlament ülésén megejteni, hanem az elnök megküldi mindegyik képviselőnek a maga szavazólapját, melyet a képviselők a kijelölt jegyzőnek bárhol is átadhatnak s így a delegáció megalakítható a parlament ülésén kívül is. Azzal persze a jeles Abrahamovitz-utód mitsem törődik, hogy a Reichsrath házszabályainak 65. §-a világosan előírja, miszerint a delegáció megválasztásánál a szavazókat az ülésben egyenként névszerint szólítsák föl szavazó-lapjuknak az urnába való beadására.

Magyar részről a Budapesti Hirlap mesterkedik egynémely közjogi hamisítással kisegíteni a kormányokat az osztrák obstrukció okozta csávából. Lehetlenné lesz

ez első sorban is minden kvótatárgyalás, mert a Reichsrath még kvótaküldöttséget sem választ, de azért ez nem aggasztja a Budapesti Hirlapot, mert szerinte a kvótát, úgy mint az utolsó két évben, ezután is lehet királyi döntéssel szabályozni. Igaz ugyan, hogy a hatvanhetes törvény világosan azt írja elő, hogy előbb a két kvótaküldöttségnek kell tárgyalnia, azután a két törvényhozás elé terjesztendők ezek véleményei s csak ha a két küldöttség nem tudna egymással megegyezni s ilyen megegyezés a két országgyűlés közt sem jönne létre: csak akkor van helye a korona döntésének.

No de az ilyen csekélység nem hozza zavarba a magyar közjogászokat; egyet csavarintanak a törvényen s ráfognak, hogy a korona döntésének törvényes előfeltételei nem egyebek egyszerű előzményeknél, a melyek bizvást el is maradhatnak, mert ez nem akaszthatja meg a korona döntését. „A korona döntésére — ugymond a B. H. — megvan a törvényes alap, mihelyt a kormányok, a kvótabizottságok és a parlamentek nem birnak egyezsége jutni, akármi legyen ennek az oka.“

Deák Ferenc szobra bizonyára hátat fordítana erre az okoskodásra hiveinek, ha már eleve is nem háttal fordítva ültették volna a Lloydbeli klub elé. Mert ez okoskodás szerint törvényes joggal döntene a korona, ha nemcsak kvótadeputáció, hanem

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Larisse.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

I.

A fiúk már meglehetősen vidám hangulatban voltak. A pezsgő már kezdett működni; a szemek csillogtak s folyt a hangos szó.

A legvigabb volt mégis Fernekági Vas Lőrinc. Szinte duhaj kedve volt. Kezdett már kötekedni is, a mi nála világos jel volt arra, hogy nagyon is rózsás színben látja a világot. De a fiúk már ismerték a természetét. Hagyták beszélni.

Vas Lőrincet boszantani kezdte, hogy nem hallgatnak rá. Különösen bántotta az, hogy Avar Laci rá se hederit a beszédjére. Nem is állhatta meg szó nélkül.

Töltött magának is, meg Avarnak is.

— No Laci — mondta Vas — ezt a poharat a szépséges Larisse egészségére! Megérdemli a széke szépség, hogy ne feledkezünk meg róla!

Avar egy kissé elsápadt s kissé izgatott hangon szólt oda Vasnak:

— Hagyd el Lőrinc! Tudod, hogy nem szeretem, ha azt a leányt pohár közben emlegetik.

— Ha . . . ha . . . ha . . . — kacagott föl

Vas — talán bizony megtiltod, hogy Larissere gondoljak! Hja barátom, az ilyen szép leányról szívesen beszél az ember!

Ez már határozott kötekedés volt Vastól. Annál is inkább, mert mindenki tudta, hogy Larisse, a szomszéd birtokos leánya, félig-meddig már menyasszonya volt Avarnak. Azt is tudták, hogy a fiatalok nagyon szeretik egymást, különösen a leány imádja Avar.

Már pedig azt meg kell engedni, hogy Larisse gyönyörű leány volt. És ez a nagy szépsége lett a veszedelme. Észrevették azt mások is. De tán legjobban Vas Lőrinc.

A fiatal ember rabja lett a szépséges széke Larissenek. És mikor látta, hogy a leány a szegény Avart ajándékozta meg bizalmával, szerelmével, heves, forrongó vére fellázadt s minden erejével azon volt, hogy a leányt a maga részére hódítsa. Hasztalan volt a fáradság. Larisse hű maradt Avarhoz.

Ez a nagy hűség aztán a végtelékig ingerelte a szenvedélyes Vas Lőrincet. Minden alkalmat megragadott, hogy Avarba köthessen. De az ismerte Vasnak szenvedélyét s mindig kitért a kötekedés elől.

Most is elég higgadtan válaszolt Vasnak főntebbi szavaira.

— Hagyd abba Lőrinc! Tudod, hogy nem lehet belém kötni. Azt is tudod, hogy Larisse már-már menyasszonyom s azért, ha van benned férfiaság, nem veszed a nyelvedre azt a leányt.

Hiába volt már az okos, higgadt beszéd. Vas Lőrinc már nem tudott parancsolni szenvedélyes lelkének. Meg aztán kétszeresen ébredt föl benne a leány iránti szerelme. Most már szenvedélyesen szólt:

— Nem igaz, hogy Larisse menyasszonyod! És fogadom, hogy nem is lesz! Én is szeretem azt a leányt, jobban tán, mint bárki más! És nem nyugszom addig, míg a széke Larisse az enyém nem lesz!

Avar halavány arcát lángoló pir futotta be ezekre a szavakra. De uralkodott magán. Azt gondolta, hogy Vasból a bor beszél. Csendesen, bár kissé izgatott hangon válaszolt Vas Lőrincnek:

— Jól van Lőrinc! Próbáld meg! De előre is mondhatom, hogy kudarcot fogsz vallani. Larisse nem az a leány, ki mindennap változtatja az udvarlóját.

— Eh, ne beszélj — mondta rá Vas Lőrinc — Larisse is csak Éva leánya. Az is jobban szeret cimeres fogaton járni s parancsolni, mint otthon az urának főzni!

— Larisse nem olyan leány! Különbem nálam sem kell neki szolgálónak lennie — mondta nyugodtan Avar.

— És Larisse mégsem lesz a tied Laci — mondta ingerülten Vas. Az ő szívet is meg lehet puhítani. És én már megpuhitottam. Ma este randevum van vele!

— Hazudsz, nyomorult! — kiáltotta haragtól lángoló arccal Avar.

parlament sem lenne. Pokolba kellene küldeni az egyik vagy másik, vagy akár mind a két parlamentet is, s meg lehetne csinálni ezzel a törvényes alapot a korona döntésére, mert ha nincsen kvótaküldöttség és nincsen parlament, nagyon természetesen nem is juthatnak egyezsége, az ok pedig, mely ezt az állapotot előidézte, teljesen közömbös.

A véderőtörvényt is meg kellene csinálni ujévig, de az is kétségtelen, hogy a Reichsrath ezt nem fogja megcsinálni. Nos hát a Budapesti Hirlap erre is az univerzális arkánomot, a császárparagrafust ajánlja. Igaz, hogy a 14. §. alkalmazása ki van zárva a közös ügyekre, de hát üsse a kő a törvényt; ha megcsinálhattuk a gazdasági közösséget a császárparagrafussal, hát mért ne csinálhatnók meg a véderőtörvényt is?

És ebben teljesen igaza is van: a császárparagrafusos gazdasági közösség éppen olyan törvénytelen, mint a milyen lenne a császárparagrafusos véderőtörvény. Nem kell hát hozzá egyéb, mint egy kis zsványlogika: ha agyonüthettük az apánkat, hát mért ne üthetnők agyon az anyánkat is?

A gazdasági kiegyezés, a kvóta és a véderőtörvény tehát cseppet sem aggasztja a B. H. politikusait, csak a delegációválasztás okoz nekik gondot, de ezen is könnyű szerrel túteszik magukat, mert strucc-madárként a homokba dugják a fejüket s azt mondják, hogy nem látják bizonyosnak a veszedelmet. „Előbb meg kell győződni, hogy a német ellenzék meg fogja-e obstruálni a Reichsrathban a delegációválasztást? Ezt nem lehet elhinni, mielőtt a próbát meg nem tették.” Így hangzik a B. H. ítélete erről a dologról.

A német választókerületek gyűlései a képviselők részvétele mellett egymásután hozzák határozataikat a delegációválasztás megobstruálására, de a B. H. nem hisz

ezeknek, míg a főpróbáját nem látja a parlamenti obstrukciónak, bizonyára azért, mert az ilyesmi valami rendkívüli, szokatlan dolog lenne az osztrák parlamentben, amit el se lehet hinni, míg az ember szemével nem látja.

S ha a próba csakugyan beüt és a Reichsrath nem választ delegátusokat, mi lesz akkor? A hatvanhetes törvény szelleme szerint akkor megszűnik a közös ügyeknek hatvanhétben megállapított intézési módja s áttérünk a perszonál unióra. De hát a B. H. politikusai nem spiritiszták, hogy szellem által irányíttassák magukat, még ha az a törvénynek a szelleme is. Ha tehát az osztrák parlament nem választ delegációt, akkor bekövetkezik Ausztriában az alkotmányrevízió.

Hogy azonban miféle alkotmányrevízió lehetne az, amely a parlamenti bizottság kiküldését lehetővé tenné, arról hallgat a krónika. Alkotmányrevízióval parlamenti hárszabályokat megváltoztatni nem lehet, mert ez mindig a parlament autonom joga s így a Linzer Volksblatt által ajánlott folyosói szavazást sem lehet uralkodói hatalomszóval behozni. Olyan parlamentet kellene tehát az új alkotmánynak szerveznie, a melyből az obstruáló elemek teljesen ki lennének zárva; csak hogy akkor az a parlament nem lenne népképviselő, mert az obstrukció mellett állást foglaló egész tartományokat kellene belőle kizárni.

De az ilyen skrupulusokon túl szokták magukat tenni azok, akik előtt a realunió lebeg *minden áron*. Tessék az alkotmányt úgy revidiálni, hogy a delegációkat is az uralkodó nevezhesse ki. Hogy ez abszurdum lenne, az a közösügyes monarchiáért rajongó lelkeket nem hozhatja zavarba, amint nem hozta zavarba az egyoldalú egyezés se; hisz ennek a monstrumnak a kedvéért csináltunk mi már más abszurdumokat is s fogunk csinálni még különbeket is.

— Csak csendesen Laci — mondta Vas — ha nem hiszed, úgy jőjj ma úgy nyolc óra felé a parkba, oda a hársak közelébe. Én ott fogok találkozni Larissével.

Avar nem szólt semmit. Kiitta a borát s bucsut vett a fiuktól.

Háborgó lélekkel ment hazafelé. Nagyon szerette Larisset. És ez a nagy szerelme most nem hagyta nyugodni. Vasnak határozott kijelentése megingatta Larissébe vetett nagy bizalmát. Ő is csak férfi volt s hozzá még érző szívvvel, szerető lélekkel, kinek elég egy szó, egy pillantás, hogy feltámadjon benne a féltékenység ördöge.

Avar Lacinak kezdett megingani a bizalma. Hiába akart hinni Larisse hűségében, nem tudott szabadulni a kínzó sejtelmektől. Tudta, hogy Vas Lőrinc előkelő, gazdag ember, ő meg szegény fiu, ki csak a hivatalából él.

Hátha?! Hátha azt a leányt is megígézte, elcsábította a fényes élet, a ragyogó jövő?

Ez a gondolat aztán nem hagyta nyugodni Avart.

— Elmegyek — mondta magában — meg kell győződnöm annak a leánynak az álnokságáról.

És mikor ezt gondolta, csak kicsurrant a könye. Nem tehetett róla, — életének minden boldogsága volt kockára téve.

II.

Olyan hangulatos, nyári alkonyat ereszkedett alá a parkra. Tarka báránylegények usz-

káltak az égen s mintha bohó játékot űztek volna a halványan fénylő holddal. Hol elbújt a sápadt hold, — s ilyenkor homály borult a parkra, — hol meg előragyogott újra, bevilágítva ilyenkor a park homokos utjait, százados fáit.

Avar Laci nem tudott parancsolni érzelmeinek. Alig hogy sötétedni kezdett, már ott volt a hársak alatt. Remegve leste a perct, mikor jön Larisse. Minden perc multával újabb reménység szállta meg aggódó lelkét. Hátha nem jő el, — hátha csak bitang kérdés volt Vasnak a nyilatkozata? Larisse hű marad hozzá.

Édes boldogság fogta el egész valóját erre a gondolatra.

Korai volt az öröm.

Halk lépések zaja verte föl Avart me-rengéséből.

Avar arra nézett, a honnét a lépések zaja hallatszott. A homályban nem láthatta a közeledőket. De azt kivette, hogy ketten vannak. Egy nő s egy férfi. Mozdulatlanul állt helyén s úgy nézte a közeledőket.

Azok meg gondtalanul jöttek előre. Nem messze Avartól megálltak. Most már felismerte őket Avar, Larisse volt Vas Lőrincel.

Gyötrelmes perc volt ez Avarra nézve. Szeretett volna elrohanni, de nem volt ereje hozzá. Csak nézte azt a két alakot. Azok meg gondtalanul suttogtak. Avar nem hallhatta, miről beszélnek. Pedig milyen jó lett volna, ha hallja a beszédet.

Hírek.

Pécs, 1899. július 21.

Az uszómester.

A közönség már a negyvenes évek novelláiból megszokta, hogy az újságíró a zöldbéli vendéglősöket veszi nyár derekán a tolla hegyére.

Esős júliusokban, mikor az ember a fűtött kályha után sóhajtozik, ismert alakká lesz a szerencsétlen nyári vendéglős, a ki komor ábrázattal kémleli vasárnap reggel a felhők járását, szomorú pillantást vetve a leölt csirkékre és libákra, melyek hiába várják a jóétvágyu gourmandokat.

Pedig a zöld korcsmáros — ha a résztvét földézéséről van szó — nem áll egyedül a hideg július áldozatai között: van egy társa, akit a sors keze szintoly ádázan üldöz: az uszómester.

Május elején, mikor a nagy városok gyalogjáróján a legelső oleanderbokor megjelenik, az uszómester fölbred téli álmából s csikos ingét, hosszú kötelét összecsomagolva, behurcolkodik az ő szellős lovagvárába: az uszodába...

Juniusban, mikor a hideg fürdő iránt még csak a legedzettebb atléták érdeklődnek, az uszómester már élénken kiszinezi magában a következő hetek eseményeit.

Lelki szeme előtt megjelenik a kis miliomos urfi és kisasszony, aki esetlenül lubicokol a habok között, de végül dús borraival jutalmazza meg az uszómester fáradságát, a karcsu fiatal asszony, akit gukkerrel néznek a magasabb fírontokról s az asztmás, öreg bácsi, akit neki kell kimentenie a vízből.

A derék uszómester vigan dörzsöli a kezét, mikor e csábító képeket meglátja, de homlokán — mint Istenben boldogult régi novellista apáink mondották — sötét búbarázdák jelennek meg, a mikor a kánikula helyett októberi hidegség borul az esőtől csöpögő világra. Ki gondolna ilyen időben az uszodákra?

Az idén is így biztatott az esős július. De most már — óh nézzétek azokat a neki derült arcokat — elszálltak a fodros felhők, a bántó szürkeséget az az igéző kékség váltotta föl, az esőcseppek helyett a nap aranyos sugarai szóródnak le a rengő rónaságra.

Óh minő boldogság! izzadnak az emberek! Telve az uszodák!

— Miért hivatott? — kérde Larisse Vastól. Tudja, hogy ki nem állhatom erőszakos modorát. Nem is jöttem volna, ha azt nem írja, hogy szerelmemről, boldogságomról akar szólni.

Vas Lőrinc mosolygott a leány zavart izgatottságán. Nagyon biztos lehetett a sikerben, mert egész nyugodtan szólt a leányhoz.

— Igaza van Larisse! Bocsássá meg, hogy mintegy kierőszakoltam kegyedtől ezt a találkozást. Tudja, hogy szeretem...

— Hagyja ezt uram, — mondta izgatottan a leány. Ha ezért csalt ide, akkor azonnal távozom. Ez nyomorult eljárás lenne öntől, így visszaélni a helyzettel.

— Legyen nyugodt Larisse! Nem élek vissza helyzetemmel. Csak azért említettem őszinte, rajongó szerelmemet, hogy megmagyarázhassam eljárásomat. Tudom, hogy kegyed szerelmét Avar bírja.

— Ahhoz kegyednek semmi köze! — mondta izgatottan a leány.

— De van Larisse! Mert Avar nem érdemli meg ezt a nagy szerelme!

Nem láthatta a férfit, mint sápad el a leány, mint remeg meg karcsu termete erre a szóra. A férfi nyugodtan beszélt tovább, míg szeméit merően szegezte a leány arcára.

— Ugy van Larisse, amint mondtam! Avar érdemtelen erre a nagy szerelemre. És én férfias kötelességemnek tartottam, hogy kegyedet, édes Larisse, figyelmeztessem erre, nehogy később érje a csapás, a mikor talán már késő lesz.

Habokban hűsül az egész világ. — Az uszodák körül vigan hangzik az »egy-kettő-három« katonás vezényszava. Az uszómester festői lovagvára a tornyos trambulinokkal megnépesül.

Az álom teljesült.

Óh szép álom a boldog júliusról, mikor az uszómester öve karcsutestű, szép kipirult asszonyokhoz simul a lágyan zsongó futó habok között . . .

Napirend 1899. július 22-én.

Naptár: szombat, július 22. — Róm. kath.: Magdolna. — Prot.: Magdolna. — Görög-kel.: (jul. 10.) Leonc. — Zsidó: Ab 15. — Nap két 4 óra 28 perckor; nyugszik 7 óra 44 perckor. — Hold két 7 óra 41 perckor este; nyugszik 4 órakor reggel. Holdtölte 10 óra 58 perckor éjjel.

Időjárás. Kikötés a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: száraz, meleg idő és zivatarok várható.

Erdészeti albizottság ülése a városházán d. u. 3 órakor.

— **(A fegyelmi választmány ülése.)** A vármegyei fegyelmi választmány báró *Fejérváry* Imre főispán elnöklete alatt f. hó 25-én délelőtt 9 órakor ülést tart a vármegyháza közgyűlési termében.

— **(Felülfizetések.)** A pécsi kath. legényegylet folyó hó 9-én tartott kerti ünnepélyén felülfizettek: Spiesz János 5 frt, Körmenyi Károly 50 kr, Szikora Ignác 20 kr, Klein Ádám 50 kr, Csukás Zoltán 20 kr, Virág Ferenc, Waldinger N., Szabó Géza, Károly Ignác 70—70 krt, melyért köszönetet mond a kath. legényegylet ifjúsága.

— **(Katonai hir.)** *Wallerstein* Bódog dr., pécsi 19-ik honvédgyalogezredbeli tartalékos főorvos, saját kérelmére elbocsájtott a honvédség kötelékéből.

— **(Vörös Gyuláék Tátra-Lomnicon.)** Mint értesülünk, *Vörös Gyula* zenekara a tátralomnici fürdővendégek tetszését mindenben megnyerte. Sikerük úgy anyagi, mint erkölcsi tekintetben teljes s a fürdővendégek kívánatára az igazgatóság már most felszólította a zenekart, hogy a jövő fürdőidényre is Tátra-Lomnicra menjen, a mikor is az igaz-

— Beszéljen uram világosan, — ne kinozzon! — mondta a leány remegő, szinte siró hangon.

— Legyen tehát! Ma együtt voltam Avarral egy társaságban. Csak férfiak voltunk. Beszéltünk mindenről; többi között kegyedről is előjött a szó. És Avar elég hitvány volt azt az ajánlatot tenni, hogy tegyünk kísérletet kegyeddel, el tudnók-e ütni a kezéről? Mi bámulva néztünk rá. Ő meg mosolyogva jelentette ki, hogy szeretné már kegyedet lerázni a nyakáról s aztán így akarna okot találni a szakításra.

— Óh, a nyomorult! . . . És én menynyire . . . szeretem!

Ezt az utolsó szót meghallotta Avar is ott a hársak alatt. Mint valami gyilkos tör, úgy járta át a szívet ez az egy szó: »szere-
retem«.

Tehát mégis igaz, — gondolta a megkinzott férfi — Larisse Vas Lőrincet szereti. Vége a képzelt boldogságnak! Indulni akart a férfi. Még egyszer odapillantott a leányra. És ez a pillanat megadta a kegyelemdőfést. A leányt ott látta Vas Lőrinc karjaiban, ki szenvedélyesen csókolta a leány selymes, sárga haját.

Avar támoilyogva hagyta el helyét. Most már tudott mindent, — mint ő gondolta.

Szegény ember, pedig dehogy tudta.

Larisse a fájó hir hallatára annyira elvesztette minden erejét, hogy ajultan esett Vas Lőrinc karjaiba. Az meg elég hitvány volt

gatóság dísz-uniformist fog az egész zenekar részére készíttetni. Az idei szezonra fehér kalapokat kapott a zenekar vörös szalaggal, a mire arany betűkkel van felírva: »Tátralomnici zenekar« s mindegyiket egy arany lant díszíti.

— **(Elmarad a Klimó-utcai ünnepély.)** Mint ma reggel egy Klimó-utcai lakostól értesülünk, nem lehet megtartani ott a jelzett ünnepélyt, mert valamelyik külváros hirnévre törekvő utcája megirigyelte a Klimó-utca dicsőségét és az est homályban eltüntette a három szál gerendát. — Eddig ez tréfa volt, de komolyan itt az ideje, hogy az utcákra több gondot fordítson a hatóság, mert az még sem járja, hogy úgy a tereken, mint az utcákban láda, hordó, gerenda, málterszláda stb raktárt rendezzen be az, akinek éppen tetszik, nem törődve a járó-kelő nagyközönséggel, amit pedig jó volna megcselekednie ebben a drága, házbérkrajcáros világban. S így esik meg aztán az a furcsa dolog, mint a Klimó-utcai gerendákkal, hogy azok ott heverték, míg csak mi fel nem szólaltunk. Azonban a rendőrség itt is csak ma délelőtt háromnegyed tíz órakor akarta megtartani a helyszíni szemlét a gerendák körül s egy rendőrbiztos — mint a főkapitány kiküldöttje — ki is ment ebben a nagy melegben a Klimó-utcára . . . hiába. Mert hát a három gerendát még tegnap este eltüntették a Klimó-utca járdájáról, bizonyára csak azért, hogy rendőrségünket megkíméljék ebben a nagy melegben a munkától.

— **(Rémhir.)** Mindazok, kiknek az Isten megadta a módot, hogy így kánikulaidején valamelyik árnyas, hűvös üdülő- vagy fürdő-helyen élvezhetik az »édes semmittevés« nem annyira rentabilis, mint amennyire kellemes állapotját, azoknak nem kevés élvezet okoz, ha elgondolják, hogy az itthon maradtok mi mindennek vannak kitéve, a mitől ők megszabadulnak. Ilyen többek közt az adóintés is. Mert aki itthon marad, annak kéz-

arra, hogy visszaelt a leány helyzetével. Szenvedélyes szerelme erőt vett rajta s csókjaival borította a leány arcát, meleg, piros ajkát.

Nem gondolt arra a nyomorult, hogy hitványságával egyszerre két életet tett tönkre.

Másnap Avar Lacit úgy találták meg átlőtt szívvél. Senki sem tudta halálának okát, — csak Larisse és Vas Lőrinc. Ennek a két tőnek irt. Larissenek egy hosszú levelet, — Vas Lőrincnek csak ennyit:

— Igazad volt Lőrinc. A győztes te vagy, — én hát félreállok az utból. Légy boldogabb, mint én voltam. — Avar.

— Az ostoba, — mormogta Vas Lőrinc — nagyon szívére vette ezt a kis tréfát.

Ő csak tréfára vette a dolgot. Neki az is tréfa volt, hogy egy ember megölte magát, — egy másik meg, egy igazán szerető, tiszta lelkű leány keserű könnyeket sirt vesztett boldogsága, szerelme fölött.

Vas Lőrinc hamar elfeledte Avart, — de nem Larisset. Most még jobban szerette a leányt.

— Enyémnek kell lennie! — mondta magában sokszor.

És mikor Larisse a felesége lett, elég hitvány volt azt gondolni, hogy az a leány mégis szereti őt.

III.

Larisse felesége lett Vas Lőrincnek. Mikor a fiatal pár először tért otthonába, mint férj és feleség, Vas Lőrinc szerelemittasan

besitik az intést, sőt végre is hajtják szépen annak rendje-módja szerint az adókövetelést, míg aki távol van, az csak neveti az adóintéjegy kézbesítőjét, mikor az térdig elkoptatott lábbal jelenti, hogy X. Y. elutazott. De most már mi, itthon maradtok is nevetünk ám, mert a tisztelt elutazottaknak is kijut abból a tömérdek adóintésből, melyet most kézbesített a város számvevői hivatala a város összes lakóinak. Mert mindenki megkapja a kékes színű cédulát, melyből megtudja, hogy mennyi házbérkrajcárokat — mely azonban rendesen szép egypár forintra rúg a legkevesebbnél is — kell, de minél előbb fizetni a város ürességtől kongó pénztárába. Tehát rémuljetek tisztelt üdülők, mert vár rátok a kék cédula, csak jöjjetek a város határába!

— **(Korcsmai verekedés).** Csoda ebben a nagy melegben, hogy még van az embereknek kedvük verekedni s dacára annak, hogy még kényelmes séta közben is lekiváncozik az emberről a ruha, mégis vannak olyanok, kik verekedés, dulakodás közben testgyakorlatoznak. Ilyen eset történt tegnap a pellérdi korcsmában, ahol Horváth János és Kovács József ottani lakosok a korcsmában összeverekedtek, még pedig olyan alaposan, hogy Horváth Jánost — kit ellentele egy sörs palackkal tisztelt fejbe — eszméletlen állapotban kellett lakására szállítani, ahol most ápolják.

— **(A ki a katonáéktól fél!)** Leikam János árpádi legényre még a tavasszal kimondta a sorozó bizottság, hogy »tauglich«, mi annak idején oly nagy lelkesedéssel töltötte el a fiatal embert, hogy megünnepelni óhajtván e nagy napot, cudarul felöntött a garatra, úgy hogy még a hatóság embereivel is baja akadt. Amint azonban kialudta a mámort s egyre közeledni látta az időt, melyben rá fogják huzni az angyalbört, egyszerre alább szállt a kedve, s általános meglepetést keltve tegnap id. Leikam János — a legény atyja — bejelentette, hogy fia már három

ölelte át fiatal, szép feleségét. Az asszony kibontakozott az ölelő karokból.

— Még nem, — mondta mosolyogva a szerelmes férfinak s aztán szobájába tért.

Ah a kis szerelmes vadgalamb, — mondta magában Vas Lőrinc, — milyen szemérmes! No majd megpuhul.

És mikor megjött az est, Vas Lőrinc zárva találta nejének hálószobáját.

Egy asszony, ki a nászéjszakán férje előtt bezárja szobája ajtaját.

Vas Lőrincet boszantotta ez a tulzott idegenkedés. Először kérte az asszonyt, majd fenyegette. Hiába volt minden. A fiatal asszony nem is válaszolt. Kinzó sejtelenem szállta meg a férfi lelkét. Vad haraggal kiáltott oda a fiatal asszonynak.

— Nyomorult ringyó, — ki az első éjszakán más karjaiban keresed, élvezed a szerelmet!

Erre a szóra aztán megnyílt az ajtó. Vas Lőrinc teljesen felöltözve találta a feleségét. Az asszony sápadt arcán valami nyugodt fenség honolt, s egész valója annyira parancsoló, annyira leigázó volt, hogy a szenvedélyes férfi, mint hű eb közeledett hozzá.

— Bocsáss meg Larisse, . . . de nagyon szeretlek!

Az asszony meg hidegen válaszolt férjének.

— Üljön le uram! Egypár szavam volna önhez!

napja nincs otthon, elveszett hazulról. Mindössze egy cédulát hagyott hátra, melyre csak annyit irt föl, hogy »Nem leszek — katona!«. Persze most keresik a legényt, kiről nem tudni, hogy a másvilágra rándult-e, vagy pedig csak elbujdosott valamerre az angyalbőrös gyöngy élet elől!

— **(Megsárvart szerelmi idill.)**

Ugyan hol is történhetett volna ez máshol, mint a szabad szerelem pécsi ősi fészkeben — az alsó sétatérén, ahol már kilenc órákor este valóságos orkán támad a szerelmi sóhajokból. Ott történt az elmúlt éjjel, — ugy tizenegy óra tájban — hogy a rendőrséget egy magányosan sétáló fiatal leányt igazolásra szólított fel s miután nem tudta magát igazolni, be akarták vinni a torony alá. A hölgyike sikoltására azonban csakhamar előkerült a sötétből egy marcona alaku legény, ki érelyesen tiltakozott a rendőrök kellemetlenkedése ellen. Azonban nem sokra ment tisztelet parancsoló fellépésével, mert csakhamar közre fogták őt is és beszállították a torony alá. A közérkölciség szempontjából valóban dicséretes a rendőrség éber figyelme az alsó sétatérén elkövetett üzelmek iránt, csak arra vagyunk kíváncsiak, hogy míg a két megcsipett szerelmezt bevitték a városházára, hány enyelgő szerelmes küldött hálásóhajt Ámor istenhez a szökőkút körüli bokrok alul, hogy hason sorstól megóvta őket.

— **(Bizottsági ülés.)** A város közgazgatási erdészeti albizottsága holnap (szombaton) délután 3 órákor a városháza gazdasági tanácsstermében ülést tart. Az ülés tárgya folyó ügyek elintézése lesz.

— **(Kerti ünnepély.)** Vasárnap f. hó 23-án a »Petőfi«-hez címzett vendéglő kerthelyiségében (Malom-utca 15. sz.) tekeversenynyel és tánccal egybekötött kerti ünnepélyt rendez *Szabó* Sándor vendéglős. Jó ételekről és italokról gondoskodva lesz. A

Parancsoló volt a hang. A férfi szó nélkül leült s úgy leste az asszony szavát.

— Ön elég hitvány volt arra, — kezdte Larisse, — hogy az első percben gyanusít! Egy fiatal asszony, ki nászját szeretője karjaiban tölti. Ha . . . ha . . . ha . . . — kacagott föl az asszony.

— Bocsásson meg Larisse, — nyögte Vas Lőrinc.

— Nincs mit megbocsátanom, — mondta hidegen az asszony. Tulajdonképen magyarázattal sem kellene szolgálnom, de megteszem azért, hogy a jövőben ne legyek kitéve hasonló kellemetlenségeknek. Gyanúsításaitól nem félek.

— Én felesége lettem kegyednek. Talán azt hiszi, mert szeretem? Nem, — gyűlölöm, utálom, — megvetem!

— Larisse! — kiáltott föl szenvedélyesen a férfi.

— Csak nyugodtan uram! Igen utálom, gyűlölöm önt, mert tönkre tette egész életemet. Tisztán látom, tudom, mit tett ön velünk. Értem Avart, kit az ön hitványsága a halálba kergetett.

Most már elsáppadt a férfi.

— Avar halála előtt levelet irt nekem, melyben őszintén leirt mindent. Ebből megtudtam, mily rútul visszaélt ön bizalmammal. Tisztán láttam lelkének egész hitványságát.

— Kíváncsi ugyebár, hogy mért lettem mégis az ön felesége? Megmondom azt is! Ön egy egész társaság előtt mondta, hogy velem találkája van; megfogadtam, hogy én az öné leszek. Másnap Avar agyonlőtte magát.

zenét a Zsolnay-gyári jól szervezett tűzoltózenekar szolgáltatja. A fedett tekepályán versenydobás gázvilágítás mellett késő estig. Az ünnepély alkalmával a kerthelyiség pazarul diszítve, gáz-, gőrgőtűz- és számos lampionnal kivilágítva lesz. — Szerpentin- és confettidobálás is lesz. Belépti-jegy előre váltva 20 kr., a pénztárnál 25 kr. Kezdeté d. u. 4 órákor.

— **(Éjjeli csendháborítók.)** Három elzúllott alakot vittek be az elmúlt éjjel a rendőrség emberei a torony alá. A három éjjeli vándor — ugyanis — azzal szórakozott, hogy a Buza-térről berugott állapotban befelé jövet a Kossuth- és Király-utca minden boltjának redőit megzörgettek, csapván ezzel oly pokoli lármát, hogy nem egy háznál az álmukból felriasztott polgárok méltatlankodva dugták ki fejüket az ablakon. A Schönwald-féle ékszerület előtt azonban elcsipte őket az őrséget, mely mind a három jómadarat beszállította a városházára, ahol még a nevüket sem tudták megmondani, annyira be voltak rugva. Ma délelőtt kihallgatták őket s kettőt el fogtak köztük toloncolni, a harmadik — sajnos — pécsi illetőségű. Ez itt marad — magnak!

— **(Éjfél látogató.)** *Sloboda* Gyuláné Dürr Mari egyedül volt egyik közelmúlt este Mohácson otthon, mikor egyszerre jó későn, ugy éjjél felé, valaki zörgetett a lakásuk ablakán. Az asszony beeresztette, de vesztére, mert az éjfél látogató pénzt követelt tőle. Mikor az asszony, minden félelme dacára sem volt hajlandó megtenni a kérelmét, a látogató kölcsönbe kért tőle tizenöt forintot, azt ígérvén, hogy helyette háromszor annyi hamis, de azért forgalomba hozható pénzt fog adni. Az asszony másképp már nem tudott szabadulni az éjfél látogatótól, hát átadta neki a kért pénzt. Hanem másnap sietett is feljelenteni az esetet s a csalót el is fogták *Horváth* Gáspár, ismert szélhámos csavargó személyében. Az elfogott beismerte a csalást; de a

Éz megmagyarázott azoknak az uraknak mindent. Kegyednek adott igazat Avar halála. Később már én hozzám is eljutott egy-egy suttogó megjegyzés. Megtudtam, hogy nevemet összefűzték a kegyedével. Együtt emlegettek bennünket. Tudtam ekkor már, hogy becsületesem az ön nevéhez van fűzve. Felesége lettem hát kegyednek — mert a becsületesem követelte, kívánta ezt tőlem. De tudja meg, hogy csak a világ előtt vagyok felesége, s kegyednek minden jogai megszűnnek velem szemben itt — a háló szobám küszöbénél. Remélem, megértett. Többé háborgatni nem fog. És ha csak a kis újával nyulna hozzám, az halálom volna. Látja ezt a kis üveget s benne azt a zöldes folyadékot? — mondta Larisse, miközben kebléből egy parányi üveget vett elő, — ebből egy csepp elég, hogy kegyed egy halottat öleljen. Megértett?

A férfi sáppadtan ült helyén. Majd felugrott, oda vetette magát felesége lábaihoz.

— Larisse, — bocsásson meg! Feledje a multat; a mi vétkem volt, tudja be nagy szerelmemnek!

— Ne beszéljen szerelméről uram! Nevetéses az kettőnk között. Kérem, hagyjon magamra! Az én szerelmem másé, — egy halotté. Annak a képét hordom keblemben, azt szeretem, a míg csak szeretni tudok. És én tudok szeretni, szenvedni is, — és tudok gyűlölni is.

Aztán felkelt, odamutatott az ajtóra s parancsoló, büszke hangon szólt a férfinak.

— Menjen, s többé ne lépje át e szoba küszöbét!

pénzt már nem találták meg nála, mert elmulatta. Most a mohácsi járásbíróóság börtönében ül és várja e legújabb csinyjeért megérdemelt büntetését.

— **(Meglopott halász.)** *Hajdu* Ferenc, bács-beregi halász elment a mohácsi szigetre s ott a Konyica-tóban három varsát feszített ki. Másnap reggel sietett megnézni a hálókát, hogy mennyi hal akadt fel bennük, de nemhogy halat talált volna a hálókban, hanem még a hálók se voltak sehol. Az éj leple alatt ellopta azokat valaki. Hogy ki, arra kíváncsi most a meglopott halász, ki kárát feljelentette a csendőrségnél. Eddig azonban az ismeretlen tolvajnak nem akadtak a nyomára.

— **(Gyilkossági kísérlet.)** Petárdán gyilkossági kísérlet történt a minap. Két atyafiságos szokás szerint ellenséges lábbon élő rokon veszett össze valamelyes mesgyekérdés miatt s az egyik fegyvert fogott a másik ellen s meg akarta azt ölni. *Popovác* Markó és *Popovác* Ádám rég ellenségeskedtek egymással egy kis darab rét miatt, melyen nem tudtak megosztani. A réten termő füvet *Popovác* Markó lekaszálván, boglyába rakta, de a mikor el akarta szállítani haza, ott állt őrt mellette *Popovác* Ádám. És nem engedte, hogy a Marko hozzányuljon a szénához s amint az erőszakot emlegetett, előrántotta hatlövetű forgópisztolyát és rálőtt *Popovác* Markóra. Azt szerencsére nem találta a golyó, mire futva menekült az élete ellen törő haragos rokon elől és nyomban feljelentette az esetet a bíróságnál. *Popovác* Ádámtól elkobozták a revolvert, őt magát pedig most kérdőre fogják vonni, hogy miért tört *Popovác* Markó élete ellen?!

— **(Az új rabszállító kocsi.)** Megszüntek végre Pécsen a rabszállítás mizériái, melyek gyakran kitétek a fegyőröket ama veszélynek, hogy a vármegyeház mellett lévő ügyészégi fogházból a Nepomuk-utcai törvény-

De a férfi nem ment. Csak nézte a gyönyörű, szöke asszonyt, — a ki most már az övé, — s kihez nem szabad közelednie. És ez a gondolat forrongásba hozta forró vérének. Uda ugrott az asszonyhoz, átkarolta s úgy susogott hozzá szenvedélytől elfojtott hangon.

— Larisse, . . . enyémnek kell lenned, — mert szeretlek örült, vad szenvedélylyel.

Az asszony ellökte magától a férfit. De az már nem tudott parancsolni szenvedélyének. Ujra oda rohant az asszonyhoz.

Larisse látta a férfi vad szenvedélyét, tudta, hogy hiába védekeznek ő, a gyenge nő a szenvedélytől elvakított férfi ellen.

— Legyen tehát! — mondta Larisse, — és hirtelen kiitta az egész üveg mérget.

Elsáppadt, tekintete elhomályosult s élettelenül terült végig a himes szőnyegen.

Vas Lőrinc oda rohant hozzá. Csókolta, ölelte. Csak akkor ijedt föl, mikor érezte, hogy hideg a csók, fagyos az ölelés.

Oda térdelt a szép halott mellé, s nézte sokáig révedező, homályos szemekkel. Mintha nem tudta volna megérteni, mi történt vele.

Az ő hitvány lelke nem tudta megérteni, hogy lehet nő, ki felesége lesz egy embernek, a kit gyűlöl, megvet, csak azért, — hogy a becsülete tiszta szeplőtelen maradjon; nem tudta megérteni, hogy lehet asszony, ki megöli magát csak azért, hogy ne kelljen másnak adni szerelmét, azt a tiszta, csodás szerelmet, melyet másnak ígért. Még akkor is, ha az a másik, — kinek hűséget fogadott, — egy élettelen halott.

Deér.

széki épületig a rab hirtelen megmondolja magát és kerekét old, amint ezt az elmúlt őszszel meg is kísérelte egy vizsgálati fogoly. Ennek azonban most már vége, mert mátol fogva a vizsgálati foglyokat rabszállító kocsin viszik a törvényszék elé. Ma reggel fél kilenckor robogott végig először a rabszállító kocsi a város utcáin, ahol sok bámulója akadt. A kocsi zöldes színre van befestve s teljesen zárt, mint a fővárosi tolonc-kocsik. Hat ülésre van berendezve s bakján a kocsis mellett s a hátsó ülésen egy-egy fegyveres börtönőr ül. A kocsi első vendégei a lopással vádolt Deák János, a sikkasztással vádolt Guth József és a gyermeköléssel vádolt Leidekker Magdolna volt. Az utóbbi mikor föl szállt a rabszállító kocsira, nem csekély akasztófa humorral jegyezte meg:

— Meglássák nem jó vége lesz ennek! Pénteken visznek először bennünket kocsin — a törvényszékre.

— **(Esküvő akadálylyal.)** Mint értesülünk, furcsa história történt a napokban Kőkényben. Egy oda való gazda házában esküvőre készültek. A gazda leánya volt a menyasszony, kinek a nyoszoló leányok már fejére is tűzték a mirtuszkoszorút. A násznép is együtt volt már s csak néhány perc hiányzott még az induláshoz, midőn egy öreg asszony lépett a lakodalmi házba s egy csecsemőt tett le a terített asztal közepére, aztán szó nélkül a mint jött úgy távozott is. A csecsemő pólyájából kikandikáló cédulából aztán kitűnt, hogy az a síró kis jószág a vőlegény egyik ifjúkori bűnének maradványa, mely természetesen nem csekély megdöbbenést és bánatot okozott a lakodalmi háznál. Hogy azonban ez a népszinműizü história, tekintve a kánikulai nagy meleget, nincs-e rokonságban a fiumei cápával, azt nem tudjuk.

— **(Kerekes András meg a biciklista.)** Kerekes András gazdálkodó Üszöghön, ahol a napokban estefelé a napi munka után hűsölni, kiállt a kapuja elé. Ekkor történt, hogy arra robogott egy biciklista ur, akit a maga kedélyes mivoltában Kerekes András azzal apostrofált, hogy:

— Mögbolondult a köszörüs!

A biciklista ur nagyot nyelt e nem éppen hízegő megjegyzésre, azonban mit sem szólt, hanem nyugodtan tovább karikázott. Lehet azonban, hogy karikázás közben eszébe jutott, miszerint Kerekes András sértését nem lehet megtorlatlanul hagyni, s egyszerre csak nagyot rántván a kormányon hirtelen megfordult, s »teljes gőzerővel« neki hajtatott a gyantutlan gazdának, akit bár nem sikerült felborítania, mégis jól oldalba teremtett. Persze Kerekes András sem maradt adós, hanem leszedte a fiatal urat az »ördög masináról«, alaposan meghempergette az országut porában, s kissé körültapogatta az oldalbordáit, sőt — mint hírlík — a gépnek is támadt valamelyes baja, úgy hogy a fiatal ur gyalogszerrel volt kénytelen behozni magát a városba, ahol panaszt emelt Kerekes András ellen, ki a maga részéről is feljelentést tett a szándékolt felborítás irányában.

— **(Gyümölcs tolvaj.)** Nagy-Kozáron az elmúlt éjjel a hegyőrök egy Schneider József nevű tizenégy éves suhancot csíptek el éppen akkor, mikor lopási szándékkal egy barackfára mászott. A tolvaj suhancot ma

reggelig őrizték, s aztán átadták a hatóság embereinek.

— **(Kivégzett leány.)** Londonból írják, hogy tegnap reggel egy kis angol város, St.-Alban fogházában kivégezték Ansell Mary cselédleányt, aki megmérgezte az örült nővérét, hogy a leány halálával esedékes biztosítási összeget felvehesse. Angliában, ahol néhány évtized előtt köztudomás szerint még a tolvajokat is föl akasztották, utóbbi időben heves agitáció indult meg a halálbüntetés eltörlésére. Ezuttal is mindent elkövettek a leány életének megmentésére, meetingeket tartottak, az államügyészhez egész seregfelirat ment, melyben arra utaltak, hogy a leány nem ép elméjű, sőt Viktória angol királynőhöz is sürgönyöztek, kegyelmet kérve, azonban hiába, a leány annyi elvetemültséget tanusított a végtárgyalás alkalmával, hogy nem lehetett mentő, enyhítő okot találni. Az utolsó percig várták a királynő kegyelmét, sok ember le is utazott Londonból St.-Albanba s a Porto-fogház előtt várták a gyilkos leány sorsának fordulását. De nem jött Londonból a királyné futárja s kevéssel 6 óra után a fogház ormára kitűzték a fekete lobogót, annak jeléül, hogy a kivégzés megtörtént. A kivégzés híre nagy izgalmat okozott egész Angliában.

— **(Megharapta a kutya.)** Schlesinger Illés szigeti-országút 10. szám alatti lakost korcsmárost ma délután a szomszédjának, Heringer Antalnak a kutyája a jobb lábszárán megharapta. A megharapott ember sebet, mely nem súlyos, Tolnai Vilmos dr. kerületi orvos kiégette, a kutyát pedig állatorvosi megfigyelés céljából kiszállították a gypmesteri telepre.

— **(József főherceg dicsérete.)** József főherceg, aki még a mostani nagy melegben oly fárasztó fegyvergyakorlatokon is személyesen vizsgálja felül a honvédséget, Kaposvárott — a mint meg is irtuk — a 19. ezred felett tartott szemlét. A főherceg alaposan megvizsgálta mind a legénységet, mind a tiszteket és a beható szemle után az ezredesnek elmondta benyomásait. Különösen egy fiatal tisztről emlékezett meg a főherceg, akinek katonás fellépése és szép vezényszavai nagy mértékben megnyerték tetszését. Az a fiatal tiszt a tartalékban van, most csak a nyári fegyvergyakorlatokra vonult be és a neve *Beregi Oszkár*. A tehetséges fiatal színésznek, akit nemrégiben szerződöttetett a Nemzeti Színház igazgatósága s a kit Pécsen is ismernek, *Butykay Ádám* ezredparancsnok az egész tisztikar jelenlétében fejezte ki József főherceg különös meglegedését és dicséretét.

— **(Tolvaj csavargó.)** *Frenks* Frigyes, valahonnan Felső-Ausztriából jött le hozzánk Baranyába, hol munka nélkül csavargott minden felé. Így jutott el Viszló községbe is, a hol a pénztelenség lopásra vitte. *Strauss* József udvarába belopódzott és ott az istállóba behatolván, onnan különféle ruhaneműt elloptott. De már a lopott tárgyakat eladni nem sikerült, mert éppen akkor tartóztatták le. A tolvaj csavargónak egyelőre a siklósi járásbíró-ság börtönében adtak állandó lakást.

— **(A Kis-Makár-utca kikövezése.)** A város kövezési bizottsága ma reggel helyszíni szemlét tartott a Kis-Makár-utcán, annak kikövezése ügyében. A helyszíni szemlén résztvettek *Rauch* János főmérnök, *Csis-*

madia Géza második aljegyző, *Cirják* Ignác, *Vidákovits* György és *Ladányi* Sándor bizottsági tagok. A helyszíni szemlén elhatározták, hogy az utca ne úgy, mint tervezve volt, öt méter szélességben köveztessek ki, hanem nyugati oldalán négy méter széles kövezet legyen víz-folyással; keleti oldalán pedig makadám-kocsiut készíttessék.

— **(Halálozás.)** *Sebestyén* Józsefné szül. *Ssekula* Anna harmincöt éves korában, Kaposvárott meghalt. Temetése tegnap volt nagy részvét mellett.

— **(A katonai gyakorlótér ügye.)** A belügyminiszter a honvédelmi miniszterrel egyetértőleg jóváhagyta az új katonai gyakorlótérre vonatkozó közgyűlési határozatokat. Így tehát az új gyakorlótér a Makár-alji dűlőben kihalandó 130 kat. hold területű földön lesz s a város szigetkülvárosi legelője felszabadul. A város tiszti főügyésze legközelebb megkötöti a kisajátítandó földterületek tulajdonosaival az adásvételi szerződést s az új gyakorlótérrel már a nagy hadgyakorlatok után használatba vehetik katonáék.

— **(A pécsi m. kir. pénzügy-igazgatóságnál)** f. hó augusztus 24-én d. e. 10 órakor írásbeli zárt ajánlatok mellett, vagy pedig szóbelileg több métermázsza selejtezett papír fog elárvereztetni. Bővebbet a hirdetésben.

— **(A közönség figyelmébe.)** Már néhány nap óta valami körmönfont csaló veszeléyzteteti a közeli járásokban a közbiztonságot. Egy urias kinézésű egyén ez, ki hol Grósz Sándor, hol meg Morvay Sándor név alatt bejárja a községbeli gazdálkodók házeit, ahol mint egy fővárosi gépgyár titkára, vető, arató és cséplőgépekre vesz fel megrendeléseket és természetesen előleget is. Legutóbb a hegyhátai járásban garázdálkodott a szélhámós, a hol egy odaváló gazdát harminc forint erejéig becsapott. A járási főszolgabíró-ság most figyelmezteti a gazdákat, hogy addig is, míg a csaló kézre kerül, legyenek óvatosak, s ha véletlenül hozzájuk téved Grosz vagy Morvay ur, akkor adják át a hatóság embereinek.

— **(Össeesett az utcán.)** Még nem is vagyunk benne a kánikulában, a már néhány nap óta tartó nagy melegnek azonban már megvan a maga esete. Ma délelőtt történt a Ferenciek-utcáján, hogy egy Vastagh Róza nevezetű hatvankét éves koldus asszony összeesett a járdán. Az asszonyt eszméletlen állapotban beszállították a közkórházba, ahonnan azonban még a délelőtt folyamán el is eresztették, mert csak a nagy melegtől szédült el, mihez hozzájárult az is, hogy az asszony nagyobb adag pálinkát ivott.

— **(Kofák a járdán.)** Csak nem rég voltunk olyan merészek és felhívni bátorkodtunk mélyen tisztelt rendőrségünk becses figyelmét arra a tarthatlan (pardon!) kellemetlen állapotra, melyet a mi nagyrabecsült kofaasszonyaink teremtenek az által, hogy a karjukon és fejükön cipelt óriási kosarakkal és butyrokkaival, becses frekventációjukkal tisztelik meg aszfaltos, de keskeny járdáinkat. Miután saját külön kiküldött tudósítónk értesülése szerint ma megtörtént, hogy egy urhölgynek a fejéről leütötték a kalapot, egy öt éves kis fiút fellöktek, egy leányka fehér ruháját végig tejfölvolták, egy katonának pedig a nyakába zu-

dult a kofa fején egyensúlyt veszített kosár tartalma, mely alázattal esedezőnk nagybecsült rendőrségünk kegyes színe előtt, méltóztassék a derék kofaasszonyok előtt lehetőleg kiméletesen tolmácsolni a publikum ama szerény kérelmét, hogy a testi épség biztosítása érdekében s nem csekély károk elkerülése végett kegyeskedjenek kosaraik és batyujaikkal a kocsitúrókig leereszkedni, mert a gyalogjárdának illetően való kitüntetés és tömeges pártolása esetleg komoly utókövetkezményekkel járhatna. Amidőn ismételt bocsánatot kérünk merészségünkért, bátrak vagyunk ama reményünknek adni kifejezést, hogy jelen sorainkkal nem vétettünk előzékenység dolgában. Ha azonban ez sem használna, akkor közönségünk érdekében kénytelenek leszünk más húrokat pengetni.

— **(Épül a város.)** A város építési bizottsága tegnap délután ismét egy csomó új építkezési kérvényt hagyott jóvá. Építkezési engedélyt nyertek ez alapon: Bedő örökösök, Siklósi országút; Szlipcevicz József, Zsolnay-utca 6; Friker János, Sándor-u. 19; Fessel Károly, (Pécs-Bányatelep) Plébánia-utca 3; Starc Károly, Indóház-u. 7; Tóth József, Kis-Rókus-u. 8; Puszkaller Ede, Hegyalja-u. 19; Pál János, Pálya-u. 125; Cservenka Ede, daindoli szőlő; Horváth K. Béla, Petőfi-u. 28; Bieber János, Cinderi-u. 10 és Haffner János, Vitéz-u. 34. szám alatt.

— **(Ura helyett — ura.)** Rettentően bemocskolta egymást az utcán két asszony. Egy kofa az »embörit« követelte az asszonyságon, pedig hát az ártatlan volna a dologban. Ez a kofa arról híres, hogy a legcsunább nyelve van az egész piacon és a nyelvvel olyan patáliákat rendez itt-ott, hogy a bakák is pirulva vonulnak el a szemhatárról, ahol ez a kofa nyelv »működ«. Ilyen »nyelvügye« volt ma kétfelé is a kofának, aki még a kapitány előtt is végig marta a nyelvvel azt az asszonyságot, akit az »emböre« miatt üldöz.

— Elcsábította az uramat, — sipította.

— Aljas beszéd ez, — jött onnét vissza a felelet — hanem maga megettette az embert.

— Esküdtött ura magának az az ember, akit az asszonyságon keres? — kérdezte most a kapitány a kövér és vén kofát.

— Nem esküdtött éppen . . .

— Akkor, — vág a szavába a rendőrkapitány — a szeretője.

— No, nem az, kérem — tiltakozott a kofa — hanem uram helyett uram . . .

— Hát persze, persze — jegyezte hozzá a kapitány — aztán az ura, akit ez helyettesít, hol van?

— Tizenkét esztendővel ezelőtt elment . . .

— Azóta ez az egy az ura helyett, az ura mindig?

A másik asszonyság fölkapagott. A kövér kofa azt gondolta, hogy erre nem muszáj felelni és elkezdett beszélni a »szegény elhagyott árva asszony szomorú sorsáról« . . .

— **(Az ál-odaliszk.)** Az európai sajtot néhány héttel ezelőtt az az érdekes hír járta be, hogy egy anglus megszöktette a szultán egyik háremhölgyét s vele Indiába szökött. A török kormány persze azonnal megcáfolta ezt a hírt s most indiai lapok hozzák e hírek a megoldását és regényes alapját. Egy dús gazdag ausztráliai angol nemrégiben világgörüljűl utra indult s ilyenformán elkerült Konstantinápolyba is. Főkereste az édesvízi forrásokat is, mert úgy hallotta, hogy arra sétálnak naponta a szultán háremhölgyei. Lázasan kíváncsisággal lelelkedett a liget bokrai közül. Egyszer csak egy fenséges termetű, csillogó szemű hölgyet lát közeledni, akit

egy rabnő és távolabbról két eunuch kísért. A királyi jelenség egészen elvakította s másnapig álmódzott a szultán odaliszkjéről, mert bizonyosra vette, hogy a látott hölgy az. Másnap újra lesbe állott s mikor az odaliszk ismét elhaladt előtte s az eunuchok kissé elmaradtak — egy rózsát hajított lábaihoz, melyet az fölvetett és bájos mosolylyal köszönt meg. Az anglus erre ki akart ugrani rejtekéből, de a hölgy ujjait torkára téve, napkeleti virágnyelven megmagyarázta neki, hogy fejével játszik. Megemberelte tehát magát az angol és kileste a rabnő lakását. Levelet írt annak, hogy találjon módot arra, hogy urnőjével találkozhasson — s nagy bankjegyet csatolt a levélhez. A válasz lehangolta, mert úgy szólt, hogy a hölgy a szultán háreméből való s hogy a rabnőnek semmi kedve a Bosporus fenekével megismerkedni. Az angol azonban nem tárgított: ötszáz fontot, meg egy gyémánt nyakéket küldött a komornának. Ennek megvolt a kívánt eredménye: találkozott a fejedelmi ideállal, ugyanott az édesvízi források berkében; lábaihoz borulhatott, ajkához vihette hófehér kacsóit. Azután pedig vitte magával lóhalálában Port-Saidba, onnan pedig tovább, Indiába. Utközben egyszer az odaliszk ékszerdobozában kutatott és egy Mária-képet talált. Hogy kerül ez egy odaliszkhoz? Kérdőre vonta s a leány bevallotta, hogy francia nevelőnő volt egy kairói családnál, aki rövid időre Konstantinápolyba ment. Itt egy magas állású ur háremébe fogadta, de nem a szultán. Hízelt neki azonban az angol elragadtatása és elég ügyesen adta a szultáni háremhölgyet, míg az angol megszöktette. Az angol kissé elámult a fölfedezésen. Háremhölgyet szöktetni és grizetre találni! Hanem aztán rövidesen meggondolta a fatalis tévedést: Bombayban partra szálltak és a fogadóba mentek. Az angol innen másnap megszökött, de elvitte az ál-odaliszk minden ékszerét is, amit ő ajándékozott neki. Ott hagyta a nyomorúságban és a szegény leány el is pusztul, ha véletlenül ott nincs szállva valami indiai maharadzsa, a ki magával vitte háremébe. Így aztán eresz alól a csurgó alá került a talmi odaliszk: török háreméből indiai hárembe.

— **(Az ortodox-naptár vége.)**

Régóta kívánják az oroszok s általában az ortodox-naptárt használó népek, hogy a kalendáriumot megreformálják, s e részben is hozzásimuljanak az egész világon elfogadott szokásokhoz. Nos, ez a kívánság valószínűleg már nemsokára beteljesedik. Hét hónap múlva ugyanis a julianus naptár és a világszerte használt gregoriánus kalendárium közt fönnálló időbeli távolság 24 órát, azaz egy egész napot fog kitenni s míg most a két időszámítás közt 12 nap a különbség, hét hónap múlva 13 lesz. Az ortodox 1900 évi február 29-ike tehát a mi 1900. március 13-ánkkal fog összeesni. Ezzel azonban a kétféle kalendárium támasztotta zavar még inkább meg fog növekedni. Magában a cárnak birodalmában is erősen érzik ennek a zavarnak mindenféle hátrányait, mert például Finnország, a mely Oroszország kiegészítő alkotórésze, a mi naptárszámításunkat használja. A pétervári császári akadémia már I. Miklóshoz folyamodott a naptár reformjáért. Ezt azonban megakadályozta a papi rend fanatizmusa, a mely az ortodox vallás mély megsértését látja ebben. Lassankint sikerült mégis kisebb reformokkal segíteni az ortodox-naptár sok félszeregen s miután így a jég már meg van törve, remény van arra is, hogy azt a mindenki által óhajtott reformot végre valahára életbe léptetik.

— **(Befőtt-ring Amerikában.)**

A ringek hazájában oly ringre van kilátás, a

minő még bizonyára nem fordult elő a ringek történetében. Kalifornia iparágai között ugyanis egyike a legfontosabbaknak a gyümölcsbefőttyártás, melylyel ebben az államban 29 nagy gyár foglalkozik sok millió forint forgatókével. A 29 gyár közül 26 már belépett a ringbe. A mozgalom célja a kínálat megszorítása által a keresletet és evvel a befőttyek árát emelni. A kartellra való kilátás már eddig is jelentékenyen megdrágította a befőttyeket. A ringbe lépett cégek megállapodtak abban, hogy a termelőktől vásárlandó gyümölcsöket csakis bizonyos általuk megállapított egységárban veszik át. A kartellra lépett 26 gyár termelőképesége 2.110.000 láda, vagyis 50.640.000 szelence befőttyet tesz ki, melynek előállításához körülbelül 105.000.000 font, vagyis 52.750 tonna gyümölcs szükséges. A ring célja az üzemköltséget a minimumra leszorítani, mit az által akarnak elérni, hogy a 26 gyár közül csak 14-ben fogják az üzemet fenntartani.

— **(A konyhapénz.)** A napokban egy válópört tárgyaltak a bíróságnál. Öreg eset: Vén férj és fiatal menyecske. A békéltetés volt és mikor odamondják az öregnek, hogy nem teljesíti hitvesi kötelességeit, ily védelmi szavakban tört ki:

— Mit? Hát nem kiadtam rendesen a heti konyhapénzedet, mi?

— **(Olcso vásár.)** Olcso vásárt akart csinálni a dolnimiholjáci vásáron Lukács Pál siklósi lakos. Megvett *Selymes* Jánostól két lovat s azt igérvén, hogy az árát Siklóson fogja kifizetni, el is hajtott azokkal, Mikor azután az eladó otthon követelte a vételért, Lukács nem fizetett, sőt a lovakat sem adta vissza, mert még ott a vásárbae tudott rajtuk negyvenöt forintért. A befönt ember azonban nem hagyta annyiban a dolgot; feljelentette Lukácsot a siklósi járásbírósnál s most ott folyik a vizsgálat az élelmes lókupec ellen.

— **(Egy testvér, ki nincs.)** Vakmerő módon csapta be *Bogyay* Imre, dióspusztai (somogymegyei) földbirtokost Arányoson valami ismeretlen szélhámos. Bogyay az ottani vásáron ökröket vett 275 forintért *Bagó* József, arányosi lakostól, a kinek akkorra ígérte a vételért kifizetni, mikor az az ökröket elhajtja. A vétel megkötésénél jelen volt egy ismeretlen ember is, a ki a vásárban utána ment Bogyaynak s magát *Bagó* József testvéreinek adván ki, kérte, hogy adjon át a vételárból száz forintot, mert egy lovat vettek s azt akarják kifizetni. Bogyay gyanutlanul adta át az eladó testvéreinek a száz forintot s csak akkor képedt el, mikor *Bagó* hazahajtott hozzá az ökröket és kitünt, hogy nincs testvére s azt az ismeretlen embert nem is ismeri. Tehát a vakmerő csaló ügyes fogással élve, száz forintot csal ki Bogyay zsebéből, kinek feljelentésére megindították a nyomozást a csaló után, eddig azonban még nem akadtak a nyomára.

— **(Szentcsitett törvények.)** A hivatalos lap ma megjelent száma a következő törvénycikkeket közli a királyi szentesítéssel ellátva:

a XVI. t.-cikket: az osztrák-magyar vámterület általános vámtarifájának módosításáról;

a XVII. t.-cikket: a sör-, az ásvány-, olaj és a cukor-adónak a fogyasztási terület részére való biztosítása, valamint a szeszadónak a fogyasztási terület részére való biztosí-

magát. A trónörökös ugyanis egyedül kéreklapozott s egy sziklának hajtott, mely ráesett. Ha a hadsegéd kötelességéhez képest közelében lett volna, megmenthette volna. Így mikor egy parasztasszony a trónörökösre rátalált, már haldokolt s karjaiban meg is halt. A hadsegédet a cár szigorú büntetésben akarta részesíteni s ezért az öngyilkosságot követett el.

— **Uralkodók találkozása.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A német császár és az orosz cár augusztus 6-án Darmstadtban találkozni fognak.

— **A perzsa sah európai utazása.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A perzsa sah jövő évben meglátogatja a párisi világkiállítást. Ez utazása közben meglátogatja a bécsi udvart is.

— **Összeesküvés Dreyfus megszabadítására.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A párisi Lanterne határozottan állítja, hogy annak idején színelgő összeesküvést szöttek Dreyfus megszabadítására azzal a szándékkal, hogy az örök egyike majd megölje Dreyfust, ha követni találja az összeesküvést. A Lanterne azt is beszéli, hogy Dreyfusnak táviratot küldtek, mely szerint felesége lebetegedett.

— **Esterházy leleplezése le-cáfolva.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Gonse tábornok levelet intézett a Matinhez, melyben tiltakozik Esterházy-nak az ő személyére és Boisdeffre tábornokra vonatkozó elbeszélései ellen. Gonse egy barátja azt mondta egy interviewben,

hogy Du Patty és Henry a két tábornok tudta nélkül különféle piszkos ügyeket hoztak egymással összeköttetésbe.

Budapesti börze.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1899. július 21.

A budapesti gabona-börze árai ma a következők:

Buza, májusra: —; októberre: 8.30. —
Tengeri: 4.70. — Rozs: 7.14. — Zab: 5.62.
Az értéktőzsdén az árai a következők: Osztrák
hitelrészvény: 385.75. — Magyar hitelrészvény: 388. —
— Államvasut: 343.25.

Szerkesztői üzenet.

Mi lesz az ócska bakkancsból?

Kíváncsi kérdésre hogy megfelelhesünk, utána jártunk a dolognak s izenjük a következőket: Sohse aggaszsa, hogy a Schwarz Izrael zsidó-árudájának égésekor olyan tömördek ócska katonabakkancsot látott. Nem penészesednek azok a zsidó nyakán, mert megvan nekik is — mint mindennek a földön — a rendeltetésük. Katonák elhasznált bakkancsait nem azért veszik meg a zsidók páronként tíz krajcárjával, hogy azok a nyakukon rothadjanak. Oh nem! Ők hamarosan eladják párját tizenöt krajcárjával, sőt ha minél tovább penészesedik náluk annál, több hozson. És most képzelje el, mi lesz az ócska bakkancsból? Gyárba viszik, vékony fonalakra vágják s készítenek belőle az úgynevezett — hamisbőrt. Mert ha van hamis — bőr, mért ne lehetne hamis bőr is? És azután apró kézi táskák, színházi látszóanyagok, pénztárcák és egyéb ily piperecikkek lesznek a régi bakkancsokból s megtörténik, hogy a közlegény bakkancsa az ezredesné gömbölyű nyakáról lóg le, mint a parfümös üvegek csettája!

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTAV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

29900. sz.

I. 1899.

Árverési hirdetmény.

A pécsi m. kir. pénzügyigazgatóság köz-
hírré teszi, hogy folyó évi augusztus hó 24-én
d. e. 10 órakor több métermázsas súlyu se-
lejtezett papír írásbeli és szóbeli ajánlat
mellett elárvereztetni fog.

Azok, kik írásban kívánnak árverezni,
kötelesek 1 koronás bélyeggel ellátott zárt
ajánlataikat a kitűzött idő előtti napon, vagyis
1899. augusztus hó 23. napján d. u. 4 óráig
a pénzügyigazgatóság főnökénél lepecsételve
benyújtani; a későbbben beérkezett ajánlatok
figyelembe nem vétetnek.

Ha az ajánlatokat a pénzügyigazgatóság
bármely oknál fogva el nem fogadná, fentartja
a jogát esetleg egy újabb árverés kitűzésére,
mely esetben a régi és újabb ajánlatok közt
szabadon választja az előnyösebbet.

A pénzügyigazgatóság által elfogadott
ajánlat a legtöbbet ígérőre azonnal, a pénzügy-
igazgatóság részéről azonban csak a jövő-
hagyás után kötelező.

Az ajánlat elfogadásáról a legtöbbet ígérő
írásban értesítetni fog, mely értesítés vétele
után köteles a megvett s egy kirendelt bizott-
ság előtt megmért papírt a vételár előleges
lefizetése mellett 48 óra alatt saját költségén
elszállíttatni.

A kikiáltási ár 5 forint métermázsá-
nsánsként.

Netáni felvilágosítások I. emelet 8. ajtó-
szám alatt az irattárban nyerhetők.

Miről árverezni kívánók ezennel érte-
sítetnek.

Pécsett, 1899. július 13.

Ternovszky.

Szegedi Mezőgazdasági Kiállítási Sorsjegyek.

Főnyeremény: 50,000 korona érték

és több, kisebb-nagyobb nyeremény,

összesen 1006 nyeremény 100,000 korona értékben.

Egy sorsjegy ára 20 krajczár.

Az összes nyereményeket kívánatra 20% levonással azonnal készpénzben beváltja

Budapest: a „Hermes“ Magyar Általános Váltóüzlet Részvénytársaság, V., Dorottya-utcza 8.,
vagy **Szegeden:** a Szegedi Kereskedelmi és Iparbank.

Ezen pénzügyintézetek a nyerő kívánságára készek az 50.000 korona értékű főnyereményt
egy hasonló, tékű szegedi mintaszerűen berendezett tanyai gazdasággal is becserélni.

Huzás Szegeden, a kiállítás utolsó napján, 1899. szept. 10-én este 6 órakor.

Sorsjegyek kaphatók bank- és váltóüzletekben, az összes dohánytőzsdékben és egyéb elárúsító helyeken.

Viszontelárusítók forduljanak a kiállítást rendező

Gazdasági Egyesületek Országos Szövetségéhez,
Budapest, IX., Üllői-ut 25., Köztelek.